

Veled ébrednek ma a Feltámadóval

Krisztusban szeretett testvérek!

Húsvét hajnalán együtt énekeltük: Tegnap veled temetkeztem el, Krisztus, veled ébrednek ma, a feltámadóval. Tegnap veled fölfeszítettem, dicsőíts meg engem is, Üdvözítő, a te országodban!

Ezt az énekünket fényes héten többször is ismételjük, s majd végig, a húsvéti időszakban is. S ami Húsvét vasárnapján igaz volt, az nem veszi érvényét az utána következő napokban sem. A tegnap és a ma átértékelődik. Véget ért a tegnap: Krisztus Urunk kínszenvedése és halála, és elérkezett az új nap: Krisztus föltámadása. Halálával az élete nem fejeződött be, csak előkészítője volt a holnapnak, ami most már igazi ma, az örök ma, amiben mi is élünk, Krisztus föltámadásának köszönhetően.

Minden reggeli ébredés új lehetőségeket hordoz. Lezárul a tegnap és megnyílik a ma, amely tovább építi az életet. A tegnap magába zár mindent, szépet és keserűt egyaránt. Gyógyító ereje van a tegnap lezárásának, mert lehetőséget nyit a következő nap újdonságának. Van rá hatása, igaz, de nem azonos, nem keverhető össze vele.

A Prédikátor másként látja, s igen borúlátón azt mondja, minden „ami volt, az lesz újra, és ami történt, az történik megint” (Préd 1,9). Ha a tegnap ugyanolyan, mint a ma vagy a holnap, akkor a napok forgása valóban csak hiábavalóság. Az óra mutatója is csak körbejár, s mintha nem mutatna mást, csak ezt a szakadatlan körforgást. Az idő múlásával múlik a múlt, s vajon mit ad hozzá a jövőhöz? Vajon alakul, formálódik-e közben az életünk?

Ma kapunk választ erre az ősi kérdésre. Húsvét napja ad ugyanis értelmet minden más napnak, azoknak is, amik korábban voltak, azoknak is, amelyek ezután lesznek. Már a zsoltáros is tudja ezt, amikor jövendölésszerűen előre énekl: „Vigadunk a napokért, melyekben megaláztál minket, az esztendőkéért, melyekben nyomorúságokat láttunk” (Zsolt 91,15). Vagy egy másik helyen, amelyet a húsvéti szertartásunk is sokszor használ: „Ez a nap, melyet az Úr szerzett, örvendezzünk és vigadjunk azon” (Zsolt 117,24). Ez a nap ad értelmet az egész életünknek. Az erre való ébredés fölnyitja a szemünket a legfőbb, de akár azt is mondhatnánk, az egyetlen igazságra, hogy az élet úr a halál fölött, hogy az élet legyőzhetetlen.

Ennek megsejtését fedezhetjük föl a természeti vallásoknál, amelyek az évi körforgásban látták az élet újra és újra visszatérésének nagyszerű erejét. Ám ez csak előkép, előre jelzés, miként Lázár föltámasztása előre hirdette a végső, mindent legyőző föltámadást. Lázár még erre az életre tért vissza, amelyből később vértanúként újra távoznia kellett. A tavaszi újra sarjadás is csupán a biológiai élet forgását biztosítja, amely azonban minden évben a télbe, az elhalásba fordul vissza.

Az orvostudomány elszánt törekvése az élet meghosszabbítására szintén ennek a vágnak a kifejezője. Ismerjük azonban a kiábrándító eredménytelenségét is. Hisz némileg változtathatnak, ugyan, a zsoltáros tapasztalatán, miszerint ami hetven vagy nyolcvan év fölött van az csak fáradság és fájdalom, és följobb lehet

vinni ezt a számot akár száz fölé is, a vége azonban akkor is siralmas és fájdalmas marad.

Jézus nem biológiai életet hosszabbít. Föltámadása után nem ebbe a világba tér vissza. Még ha meg is jelent tanítványainak több alkalommal, ezzel nem visszalépett, hanem őket emelte tovább: már az örök életet hozta valóságosan közéjük. Erre kell ráébrednünk Húsvét hajnalán, hogy köztünk van az örök élet. Ezért az ébredésért kellett vele együtt eltemetkeznünk.

Veled ébredek ma, a Feltámadóval. A Feltámadó azt mondta, aki hisz annak, aki Őt küldte, „az örökké él, és nem esik ítélet alá, hanem már átment a halálból az életre” (Jn 5,24). Aki pedig személyesen hallotta e szavakat, a szeretett tanítvány később saját tapasztalataként erősítette meg: „Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe” (1Jn 3,14).

Az új életre ébredés a hívő ember tapasztalata. Minden ébredés a hitben való megerősödés. Minden hitelmény egyben új megvilágosodás. Ezzel fényesedik, tisztul, világosodik az életünk. Ha a föltámadásban élünk, akkor az életünk folyamatos telítődés. Minden nap új gazdagodást hoz. Ez a keresztény élet gazdagsága, elvehetetlen kincse.

Ezért nem félünk a haláltól, ezért nem féltünk az eltemetkezéstől. A Húsvét által megnyitott örök élet jelenvalóvá és állandóvá teszi ezt a tapasztalatot. Nem csak a szenvedés teli nagyhét fordulatáról van szó, hanem minden fájdalomról, minden szenvedésről, melyek Húsvét ünnepével értelmet nyernek. Nem csak a nagyszombati szomorú szunyadás után következik örömteli vígság, hanem hitünk legmélyebb bizonyosságával tudjuk, hogy minden – fizikai, lelki vagy szellemi – sötétség már magában hordozza ezt a világosságot, eleve benne rejlik annak értelme is. Minden éjszaka utáni ébredésünkkor joggal mondhatjuk: Veled ébredek ma, a Feltámadóval. Minden megpróbáltatásunk közepette tudhatjuk, hogy következik a megvilágosodás, mégpedig Krisztussal együtt, ami még fontosabb, mint a sötétségtől való szabadulás megkönnyebbülése. Minden Krisztushoz köt, a szenvedés, a fájdalom, s még a halál is, hiszen Neki köszönhetően föltámadást hordozóvá vált minden.

Legyen ennek a reménységünknek kifejezője, életünk minden napjának kezdő lendülete, minden napkeltének kísérő éneke ez a húsvéti mondat:

Veled ébredek ma, a Feltámadóval!

+ Fülöp